

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce **XXXXX**, nar. **XXXXX**, bytem **XXXXX**, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o zaplacení 31,880.000,- Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I.** Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci 4,880.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 9. 5. 2011 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 27,000.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 9. 5. 2011 do zaplacení, se žaloba **z a m í t á**.
- III.** Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 168.588,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Kočího, Ph.D., advokáta se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 31,880.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 9. 5. 2011 do zaplacení jako náhradu nemajetkové újmy za zásah do dobré pověsti způsobený trestním stíháním a odsouzením. Uvedl, že byl rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 8. 4. 1993, č.j. XXXXX ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 7. 1993, č.j. XXXXX uznán vinným trestným činem neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tr. zák. a vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. Za to mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, žalobce trest vykonal, jeho trestní stíhání bylo vedeno vazebně. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 3. 9. 2010, č.j. XXXXX byl žalobce na základě povolené obnovy řízení v plném rozsahu zproštěn obžaloby, neboť u prvního trestného činu nebylo prokázáno, že se skutek stal a u druhého trestného činu nebylo prokázáno, že skutek spáchal žalobce. Žalovaná přiznala žalobci za nedůvodné trestní stíhání pouze částku 120.000,- Kč z původně požadované částky 32,000.000,- Kč. K výzvě soudu žalobce doplnil žalobu tak, že nepříznivé důsledky trestního stíhání pro žalobcův život jsou natolik komplexní a mnohostranné, že je lze jen těžko konkretizovat; postačí uvést, že žalobce byl v důsledku svého stíhání zbaven těch možností osobního a společenského uplatnění, jež by jinak měl, nikdy nezaložil rodinu, když jej prakticky celý dospělý život provází stigma sexuálního násilníka. Některé z dopadů do jeho osobnostní sféry je třeba posuzovat jako trvalé a nevratné. Zásah do jeho práv byl výrazný i enormní dobou, která uplynula od obvinění do zrušení rozsudku, tj. 17 let.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že nárok v ní uplatněný neuznává. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 8. 11. 2010 uplatnil mimo jiné nárok na zadostiučinění ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., žádosti bylo částečně vyhověno, žalovaná žalobci poskytla zadostiučinění ve výši 120.000,- Kč za trestní stíhání. Žalovaná ze spisového materiálu zjistila, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání usnesením ze dne 15. 8. 1992, obžaloba byla podána k Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou dne 20. 11. 1992, ve věci byl vydán odsuzující rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou sp. zn. XXXXX ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. XXXXX, PM 7. 7. 1993, kterým byl žalobce uznán vinným TČ neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 TZ a TČ vydírání podle § 235 odst. 1 TZ. Ode dne XXXXX do dne XXXXX byl ve vazbě, ode dne XXXXX do dne XXXXX ve výkonu trestu odnětí svobody. V říjnu 2008 byla povolena obnova řízení Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. XXXXX. Dále Nejvyšší soud ČR sp. zn. XXXXX rozhodnutím z října 2009 rozhodl, že byl v daném případě porušen zákon v neprospěch obviněného žalobce. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. XXXXX, PM 3. 9. 2010 byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) TŘ. Žalovaná při mimosoudním projednání uplatněného nároku dospěla k závěru, že v daném případě bylo vydáno nezákonné rozhodnutí a že žalobci je nutno přiznat náhradu nemajetkové újmy v penězích. Vycházela přitom z charakteru trestných činů, kterými byl žalobce uznán vinným, ale také z trestného činu znásilnění, i když z tohoto uznán vinným nebyl. Vzhledem k žalovanému skutku, který byl násilné povahy vůči osobní svobodě poškozené, kdy v očích

veřejnosti nepožíval žadatel dobré pověsti. Dále pak z toho, že byl ve vazbě a celý trest vykonal. Od původního řízení až do zprošřovacího rozhodnutí uplynula značně dlouhá doba. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je rovněž třeba zohlednit ekonomickou situaci v dané zemi. Výše částky by měla mimo jiné korespondovat s životní úrovní v dané zemi. Žalovaná je toho názoru, že výše náhrady nemajetkové újmy, kterou žalobce požaduje, není přiměřená jak z hlediska zákonných kritérií, tak z hlediska rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva. Navrhla žalobu zamítnout.

Ze spisu Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. **XXXXX** (dříve vedeno pod sp. zn. **XXXXX**) soud zjistil, že usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Chrudim ze dne 7. 8. 1992, ČVS: OVV-343/92 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 trestního zákona, ke kterému mělo dojít dne 31. 7. 1992 v době od 02.00 do 02.30 hodin (poté usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Chrudim ze dne 25. 8. 1992, ČVS: OVV-343/92 došlo ke změně právní kvalifikace, kdy bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 trestního zákona). Žalobci byl dne 7. 8. 1992 ustanoven obhájce JUDr. Pavel Pelák. Dne 7. 8. 1992 byl proveden vyšetřovací pokus, kde obviněný **XXXXX** označil všechna místa, která přesně souhlasila s popisem skutku poškozenou. Usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Chrudim ze dne 14. 9. 1992, ČVS: OVV-343/92 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin neoprávněné užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 trestního zákona, ke kterému mělo dojít v době od 30. 7. 1992 ve 22.20 do 31. 7. 1992 okolo 01.15 hodin. Ze záznamu o vyšetřovacích úkonech učiněných dne 17. 9. 1992 soud zjistil, že poškozená **XXXXX** popsala pachatele, který měl být ve věku 40 – 50 let a měl mít křivé horní zuby. Při rekognici označila žalobce jako pachatele, při konfrontaci poškozená uvedla, že žalobce se dopustil jednání a že ho na 100 % poznává, žalobce to popřel. Ze záznamu Policie ČR ve Žďáru nad Sázavou ze dne 20. 9. 1992 vyplývá, že operativní cestou byl získán poznatek k pachateli trestného činu znásilnění s tím, že byl zjištěn **XXXXX**, který se dostavil na policii a tam popsal, jak k trestné činnosti došlo. Dne 20. 9. 1992 byl proveden výslech obviněného žalobce, který započal ve 21:55 hodin, kdy žalobce vypověděl, že bude vypovídat v nepřítomnosti svého obhájce. Při této výpovědi se žalobce doznal k trestnému činu a podrobně trestnou činnost popsal, stejně tak se žalobce k trestné činnosti doznal při výslechu dne 7. 8. 1992 u Okresního úřadu vyšetřování v Chrudimi, kterému byl přítomen obhájce JUDr. Pelák. Žalobce byl zadržen Policií ČR dne **XXXXX** ve **XXXXX** hodin. Ze zprávy okresní prokurátorky ve Žďáru nad Sázavou ze dne 21. 9. 1992 vyplývá, že přezkoumala postup vyšetřovatele při zadržení žalobce, kdy zjistila, že došlo k porušení § 75 odst. 1 trestního řádu, neboť žalobce byl zadržen dne **XXXXX** ve **XXXXX** hodin a zadržení bylo prokurátorovi ohlášeno až 21. 9. 1992 v 7:45 hodin. Usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Žďár nad Sázavou ze dne 20. 9. 1992, ČVS: OVV-459/92 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 trestního zákona, ke kterému mělo dojít dne 15. 8. 1992 kolem 05.00 hodin. Usnesením Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 21. 9. 1992 byl žalobce vzat do vazby, stížnost žalobce proti vzetí do vazby byla zamítnuta. Usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Žďár nad Sázavou ze dne 28. 9. 1992, ČVS: OVV-459/92 byly ke společnému řízení spojeny věci vedené proti žalobci, které byly zahájeny usnesením ze dne 20. 9. 1992, s trestními stíháními zahájenými proti žalobci i Okresním úřadem vyšetřování v Chrudimi. Žalobce podal proti usnesením o zahájení trestního stíhání stížnosti, které byly

jako nedůvodné zamítnuty. Dne 30. 9. 1992 žalobce změnil svou výpověď tak, že nic neudělal, že si vše vymyslel, že měl strach, že ti příslušníci policie, kteří pro něj přijeli na fotbalové hřiště, že pojedou s nimi a že si s ním potřebují promluvit a on ze strachu, jak pro něho přijeli, tak si vše vymyslel, neboť si myslel, že by ho mohli zavřít, ale nijak mu nevyhrožovali. Podrobnosti, ke kterým byl vyslechnut, si vymyslel zcela náhodně, v místě, kde se událost stala, byl naposledy před rokem. Dne 15. 8. 1992 se zdržoval doma, může mu to potvrdit otec, matka, strýc XXXXX a jeho manželka. On si to pamatuje proto, že zrovna popíjeli, strýc k nim jezdí často, popíjeli asi do tří hodin a on potom šel spát. Spí dohromady s rodiči v jedné místnosti, kdyby se vzdálil, tak by to o něm věděli, mimo to jim o všem vždy říká. Obhájce žalobce JUDr. Pavel Pelák podal policii dne 6. 10. 1992 žádost o zastavení trestního stíhání žalobce, když popřel trestnou činnost, ke které došlo dne 15. 8. 1992, neboť poškozená XXXXX žalobce neidentifikovala jako pachatele, nepoznala ho ani podle hlasu, uvedla, že pachatel měl tmavé vlasy, žalobce je XXXXX, že měl modrý motocykl, žalobce vlastní XXXXX a že jí pachatel připadal ve věku asi 40 let, žalobci je XXXXX let. Trestnou činnost nemohl spáchat, v kritickou dobu byl doma v XXXXX, což potvrdili již jeho rodiče a jeho sestra. Žalobce nepoznala ani poškozená XXXXX a rekonice byla provedena až poté, co žalobce poškozená viděla na chodbě v Chrudimi a pak je zřejmé, že proto ho poznala, k takovému důkazu nelze přihlížet. I tato poškozená uváděla, že pachatel byl ve věku kolem 40, dokonce 50 let. Žalobce byl zkoumán znalci z odvětví psychiatrie a sexuologie, ze znaleckých posudků vyplývá, že popíral, že by s poškozenou dívkou něco měl, vůbec na tom místě nebyl a poprvé jí viděl na policii v Chrudimi dne 25. 8. Výpověď podepsal proto, že byl vystrašený a řekli mu, že když to nepodepíše, tak ho zavrou. Dále bylo zjištěno, že vychodil základní školu XXXXX. Nemá žádné příznaky, které by svědčily pro sexuální agresivitu, nebyla zjištěna žádná duševní choroba ani sexuální deviace, jeho osobnost je XXXXX. Z odborného vyjádření Policie ČR, Správa východočeského kraje, odbor kriminalistické techniky a expertíz, Hradec Králové ze dne 12. 10. 1992 bylo zjištěno, že ze vzorku slin žalobce byla stanovena jeho krevní skupinová vlastnost „XXXXX“ nebo se jedná o nevyučovatele, přičemž z oděvu poškozených byla prokázána přítomnost spermií, kdy byla stanovena krevní skupinová vlastnost „A.“ Dne 6. 11. 1992 udělil žalobce plnou moc advokátu Mgr. Karlu Wegerovi. Dne 18. 11. 1992 změnil žalobce svou výpověď i v tom směru, že měl odjet z místa své práce nočního hlídače na babetě, on toto vše uvedl při výslechu, protože měl strach, aby ho nezavřeli. Na babetě jezdil pan M., který říkal, že si jede pro cigarety. Při hlavním líčení u Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou dne 7. 1. 1993 žalobce vypovídal tak, že žádný z trestných činů, jejichž spáchání je mu kladeno za vinu, nespáchal. K jednání se doznal proto, že na něho byl činěn nátlak, bylo mu vyhrožováno, že pokud se nepřizná, že ho nepustí, vyhrožovali mu příslušníci policie z Chrudimi i ze Žďáru, kteří pro něho přijeli domů, on jim říkal, že s nimi nikam nepojede, oni mu vyhrožovali, že na něj vezmou pistoli a dají mu želízka, což může potvrdit i jeho matka, proto vypověděl to, co je uvedeno v jeho výpovědi. Vyšetřovatel, který ho vyslyšel, na něho nátlak nečinil, vypovídal na základě toho, co mu bylo přečteno z výslechu poškozených. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 8. 4. 1993, č.j. XXXXX byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 trestního zákona (dne 30. 7. 1992 kolem 22.20 hod. v objektu firmy Dominant v Hlinsku, okr. Chrudim při výkonu strážní služby neoprávněně užil k jízdě firemní malý motocykl zn. Babeta, na kterém odjel do místa zv. Čertovina, vzdáleného 1 km a zpět, aniž by jízdu

zaznamenal do knihy výjezdů a knihy provozu; dne 31. 7. 1992 kolem 01.15 hod. ve stejném místě a tamtéž neoprávněně užil k soukromé jízdě do obce Holetín, vzdálené 2 km a zpět firemní malý motocykl zn. Babeta), trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 trestního zákona (dne 31. 7. 1992 kolem 02.00 hod. u obce Holetín, okr. Chrudim, násilím odvedl XXXXX, nar. XXXXX, ze silnice do vzrostlého obilí, kde ji donutil ke tření jeho pohlavního údu a orálnímu a análnímu pohlavního styku, po němž jí vyhrožoval, že pokud celou událost někomu oznámí, nakazí ji virem HIV nebo ji zastřelí) a trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 trestního zákona (dne 15. 8. 1992 kolem 05.00 hod. mezi obcemi Daňkovice a Sněžné, okr. Žďár n. Sázavou donutil pod pohrůžkou zabitím XXXXX, nar. XXXXX, aby s ním šla do pole vedle silnice, kde ji povalil na zem, vysvlékl a přes její odpor na ní vykonal soulož) a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3,5 roku. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 7. 1993, č.j. XXXXX rozhodl o odvolání obžalovaného tak, že zrušil výrok o vině trestným činem znásilnění podle § 241 odst. 1 trestního zákoníku, potvrdil rozsudek soudu I. stupně o vině z trestných činů neoprávněného užívání cizí věci a vydírání a odsoudil obžalovaného k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku nepodmíněně.

Ze spisu Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou, sp. zn. XXXXX soud zjistil, že policejní orgán Policie ČR, Správa Východočeského kraje, Odbor obecné kriminality v Hradci Králové podal dne 1. 8. 2007 Okresnímu státnímu zastupitelství ve Žďáře nad Sázavou podnět k podání návrhu na obnovu řízení ve věci odsouzeného XXXXX, neboť v rámci své činnosti zjistil, že se dotýčný skutků nedopustil, když se jich zřejmě dopustil obviněný XXXXX, nar. XXXXX. Na základě tohoto podnětu podal dne 10. 9. 2007 okresní státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve Žďáře nad Sázavou návrh na povolení obnovy řízení ve prospěch odsouzeného XXXXX, když stejně jako policejní orgán poukazoval mimo jiné na to, že příslušný orgán činný v trestním řízení se nevypořádal nebo přehlédl důkaz provedené biologické expertízy. Usnesením Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 21. 10. 2008, č.j. XXXXX byla povolena obnova řízení a byl zrušen rozsudek Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 8. 4. 1993, č.j. XXXXX ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 7. 1993, č.j. XXXXX a věc byla vrácena státnímu zástupci k došetření. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce stížnost, o které rozhodl Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě usnesením ze dne 17. 12. 2008, č.j. XXXXX tak, že obnova řízení se povoluje, a to pouze ohledně trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 trestního zákona, a v této části se zrušují rozsudku Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou a Krajského soudu v Brně. Žalobce dal dne 17. 3. 2009 podnět Ministerstvu spravedlnosti ČR ke stížnosti pro porušení zákona, ministryně spravedlnosti pak stížnost pro porušení zákona podala a Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 22. 10. 2009, č.j. XXXXX rozhodl tak, že usnesením Krajského soudu v Brně, pobočky v Jihlavě ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. XXXXX byl porušen zákon v § 149 odst. 1, § 278 odst. 1 a § 284 odst. 1 trestního řádu v neprospěch obviněného XXXXX. Napadené usnesení bylo zrušeno, jakož i veškerá další rozhodnutí na toto usnesení obsahově navazující a věc byla přikázána Krajskému soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě rozhodl usnesením ze dne 27. 1. 2010, č.j. XXXXX, že se povoluje obnova řízení ve věci Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. XXXXX ve prospěch odsouzeného XXXXX a byly zrušeny odsuzující rozsudky v celém rozsahu. Při hlavním líčení dne 3. 9. 2010 obžalovaný XXXXX vypověděl, že ve dnech 30. 7. 1992 a 31. 7. 1992 ve večerních hodinách

neopustil objekt továrny s babetou, na které mohli jezdit v objektu, k doznání byl donucen policií, byl na něho činěn nátlak. On nikdy žádnou XXXXX neznásilnil, nikdy by se takového činu nedopustil. Doznal se proto, že byl na něho činěn nátlak, policajti mu řekli, že když se nedozná, že ho nepustí domů a že ho zavřou. Byli to policisté v civilu. Na té policii byl žalobce několikrát, opakovaně, kdykoliv s ním jednali, tak na něj takto tlačili. S obhájcem Pelákem nebyl spokojen, protože obhájce ho tam ještě utápěl, než aby mu pomáhal, aby se také doznal, říkal mu. Připadalo mu, že obhájce je s policií spřažen. Když šel na rekognici, tak seděli s poškozenou vedle sebe asi hodinu, ale nepovídali si spolu, neznal ji. Druhou poškozenou neviděl vůbec. Po rekognici ho vzali a jeli na pole dělat fotodokumentaci, vyšetřovací pokus, bylo deset hodin večer, tma, při vyšetřovacím pokusu nebyl přítomen obhájce. Fotodokumentace, která je ve spise, mu není povědomá. Jiné odsouzení než toto nikdy neměl. Stěžoval si na postup policie otci a matce, když za ním přijeli na návštěvu, nestěžoval si nikdy na advokáta. Rodině to řekl, ale oficiálně to nikde nepsal, nikde si nestěžoval, protože se bál, že to bude ještě horší. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 3. 9. 2010, č.j. XXXXX byl XXXXX podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby v celém rozsahu, neboť nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchal obžalovaný. Soud poukázal na to, že v průběhu původního přípravného řízení nebyla věnována odpovídající pozornost odbornému vyjádření o krevní skupině obžalovaného, v původním trestním řízení došlo k celé řadě pochybení a nejasností, obžalovaný se před rekognicí setkal s poškozenou a postup některých policistů nebyl zcela v pořádku, apod. Rozsudek nabyl právní moci dne 3. 9. 2010.

Svědčyně XXXXX, sestra žalobce, při své svědecké výpovědi uvedla, že žalobce se stal pro svou naivitu snadnou kořistí pro policii a justici, následky všeho jsou nevratné, zničilo mu to život, pro někoho je kriminálníkem ještě dnes, není XXXXX. Velmi těžce to nesla jejich matka, která XXXXX. Před zahájením trestního stíhání bylo žalobci XXXXX let, pracoval v XXXXX, vedl běžný život, chodil do práce a o víkendy XXXXX, jeho koníčkem XXXXX. Byl XXXXX typ, byl XXXXX. Jeho obvinění byla rána z čistého nebe, všichni věřili, že se vše vysvětlí, ale bratr se vrátil z vězení až po roce. Po jeho návratu z vězení se na to všichni snažili zapomenout, ale nešlo to. Přestali XXXXX, protože se tam našli i tací, kteří říkali „hele, to je ten kriminálník“, od žalobce se odvrátili i kamarádi, kteří věřili spíš soudu, než jemu. Po návratu z vězení nemohl najít dlouhou dobu práci, poté dělal dva roky podřadnou práci na XXXXX a nakonec na přímluvu otce začal pracovat XXXXX. Žalobce přestal věřit lidem, nedokáže XXXXX. Žalobce nebyl nikdy XXXXX. Odtáhla se od nich i širší rodina, začali jezdit na návštěvu jen zřídka, asi je i unavovalo to, že maminka neustále o celém případě vypravovala.

Svědék XXXXX, strýc žalobce, při své svědecké výpovědi uvedl, že znal žalobce od útlého dětství, nikdy se neprojevoval jako chlapec s násilnickými sklony, byl poslušný. Všichni byli z jeho obvinění v šoku, na malém městě se vše hned rozkřikne, o jeho odsouzení věděli všichni, otec žalobce byl známá osoba, choval koně. Když se žalobce vrátil z vězení, byl z toho celý špatný, svědek se ho raději ani nevyptával, jaké to tam bylo, ale pro mladého hochu to musel být strašný zážitek. XXXXX nemohl sehnat práci, pomáhal otci XXXXX, potom vzali žalobce do práce jako XXXXX, protože jeho otec tam byl znám jako dobrý

pracovník, rodina ho podržela. Život žalobce to velmi ovlivnilo, nikdy se XXXXX, je to strašná škoda, neboť život žije jen jednou a nedá se to vrátit.

Svědék XXXXX, strýc žalobce, při své svědecké výpovědi uvedl, že před zahájením trestního stíhání byl žalobce normální kluk jako každý jiný, byl veselý, jeho synové se s ním kamarádili, poté to už bylo horší, dolehlo to na něho asi fest, potýká se s tím doteď. O jeho odsouzení věděli všichni jak v XXXXX, tak ve XXXXX nebo i jinde, když se setkával s lidmi, bylo to na přetřesu u všech. Rodina svědka nejdříve věřila rodičům žalobce, že to neudělal, ale po odsouzení už tomu nevěřili a dvakrát už k nim nejezdili, protože to bylo vždy těžké setkání, zejména s matkou žalobce, která pořád věřila, že je nevinen.

Svědčyně XXXXX, teta žalobce, při své svědecké výpovědi uvedla, že matka žalobce vychovával své děti k pracovitosti a slušnosti, žalobce byl normální, klidný, slušný chlapec, o prázdninách jezdil XXXXX, rád trávil čas XXXXX, snažil se dělat rodičům radost. Původně obvinění svědkyně nevěřila, ale zvláště poté, kdy rozhodl soud, tak si říkali, že by měli věřit soudům a policii. Když žalobce propustili, tak lidé svědkyni říkali, že támhle je ten tvůj synovec, ten kriminálník, dělá hroznou práci a chtěli, aby jim to vše vysvětlila. Nakonec přestali k příbuzným tak často jezdit, bylo horší i chodit na zábavy pro jejich syny, kterým to bylo předestíráno. Žalobce se nyní cítí ukřivděný, je XXXXX a je to na něm vidět, do společnosti nechce chodit.

Svědék XXXXX při své svědecké výpovědi uvedl, že se žalobcem není v příbuzenském vztahu, ale rodinu XXXXX zná třicet let, oni mají XXXXX a svědek je XXXXX. Svědek se nachomýtl u toho, když si policie přijela domů pro žalobce. Otec mu říkal, ať se ničeho nebojí, že když neudělal, tak se nemusí bát. Vrátil se až za rok po výkonu trestu. Žalobce byl příjemný hoch, vždy svědkovi i rodičům pomáhal, měl radost, když se mu něco podařilo, hrál si, byla s ním legrace. Žalobce se sestrou byli rodiči vedeni k práci, byla to spořádaná vesnická rodina. Měli XXXXX. Když se žalobce vrátil z výkonu trestu, tak se úplně změnil, s nikým nemluvil, vyhýbal se lidem, nemohl sehnat práci, kamarádi se ho stranili a rodina také přišla o hodně přátel. Maminka žalobce to nesla velmi těžce, v roce XXXXX onemocněla, toto jí určitě neprospělo, neustále brečela a mluvila o svém synovi. Když šel svědek k nim domů, tak slyšel, jak lidé říkali, tam bydlí ten kriminálník nebo ten, co měl znásilňovat ženy. Když jezdil jako XXXXX, tak se ho na to lidé často vptávali, co si o tom myslí.

Svědčyně XXXXX při své svědecké výpovědi uvedla, že zná rodinu XXXXX přes manžela XXXXX a žalobce zná, ještě když byl malý. Byl to veselý, bezstarostný kluk, než ho odvedli. Pro město to byla velká senzace. Když se vrátil z vězení, tak ho nikdo nemohl poznat, byl jako vyměněný, bál se lidí, s nikým nekomunikoval, je XXXXX, poznamenalo ho to hrozně. Lidé na něho koukali skrz prsty, dávali mu mnohokrát najevo, že je kriminálník, spousta přátel opustila jeho i rodinu. On je teď nejraději sám, jede si sám na ranč, tam je spokojený. XXXXX, když si lidé říkali, co je to za člověka, je to kriminálník, znásilnil.

Svědék XXXXX při své svědecké výpovědi uvedl, že je se žalobcem od malička kamarád, znají se přes zvířata, XXXXX měli spoustu kamarádů, žalobce byl normální kluk, měl kamarádské vztahy se ženami. Když se žalobce vrátil z vězení, byl to úplně jiný člověk,

ustrášený, nedůvěřivý, kamarádky se od něho odvrátily, nemohl sehnat práci. Svědek nevěřil v duši tomu, že by to žalobce udělal, ale když soud rozhodl, tak si říkal, že to asi udělal. O této věci se povídalo jak mezi dospělými, tak mezi kamarády.

Svědék XXXXX při své svědecké výpovědi uvedl, že se žalobcem není v příbuzenském vztahu, s rodinou XXXXX se přátelí XXXXX let, zná je velmi dobře, žalobce zná od jeho XXXXX, docházel k nim jako XXXXX. Žalobce byl XXXXX, rodina držela při sobě. Docházeli k nim kamarádi, žalobce se choval jako normální mladý kluk, nevybočoval z normy, měl se teprve do života dostat. Svědek celý proces velmi sledoval, všechny je to šokovalo, když byl žalobce odsouzen, tak už i svědek začal pochybovat. Trest žalobce naprosto zatvrdil, nebyl nikomu schopen vysvětlit, co se stalo, vůbec o tom nemluvil, neobhajoval se. Rodina na to doplatila katastrofickým způsobem, matka jen XXXXX a rodina ztratila soudržnost. Tento proces žalobci úplně zničil život, dodnes na žalobci zůstala šmouha kriminálníka, lidé si myslí, že když v kriminále byl a odseděl si to, tak se asi něco stalo.

Z výzvy k náhradě ze dne 5. 11. 2010 a ze stanoviska ze dne 28. 4. 2011 soud zjistil, že žalobce vyzval dne 8. 11. 2010 žalovanou k zaplacení mimo jiné částky 32,000.000,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy z titulu nedůvodného trestního stíhání. Žalovaná žalobci vyplatila 120.000,- Kč.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Po právní stránce posoudil soud předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá náhrady nemajetkové újmy ve výši 31,880.000,- Kč za zásah do dobré pověsti způsobený trestním stíháním a odsouzením. Žalobce u žalované svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 odst. zákona č. 82/1998 Sb., věc tak může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.). V řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usneseními Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Chrudim ze dne 7. 8. 1992 (resp. ze dne 25. 8. 1992) a ze dne 14. 9. 1992, vše pod ČVS: OVV-343/92, a usnesením Policie ČR, Okresní úřad vyšetřování Žďár nad Sázavou ze dne 20. 9. 1992, ČVS: OVV-459/92, vše bylo poté spojeno ke společnému řízení a vedeno Okresním úřadem vyšetřování Žďár nad Sázavou pod ČVS: OVV-459/92. Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 3. 9. 2010, č.j. XXXXX byl žalobce podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchal. Tím zároveň došlo ke zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce v konečné fázi po obnově řízení neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1, resp. § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 5 písm. a) a § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. pak byl i původní pravomocný odsuzující rozsudek Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 8. 4. 1993, č.j. XXXXX ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 7. 1993, č.j. XXXXX, když tyto byly zrušeny po povolení obnovy řízení usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě ze dne 27. 1. 2010, č.j. XXXXX.

Soud se zabýval dále tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30Cdo 2256/2011).

Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1, trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 a trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za které bylo možné uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání 2 – 8 let. Žalobci byl nakonec uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku nepodmíněně, když k odvolání Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 7. 1993, č.j. XXXXX zrušil výrok o vině trestným činem znásilnění podle § 241 odst. 1 trestního zákoníku. Tento trest žalobce v celém rozsahu vykonal. Povaha trestné

činnosti (trestná činnost proti majetku byla spíše okrajovou záležitostí v celém trestním řízení, mnohem závažnější bylo obvinění z trestné činnosti proti svobodě a proti lidské důstojnosti), pro kterou byl žalobce stíhán a následně i odsouzen, vždy působí značné společenské odsouzení stíhaného, jak bylo i v případě žalobce prokázáno zejména svědeckými výpověďmi. Všichni svědkové, o jejichž věrohodnosti nemá soud žádné pochybnosti, shodně vypověděli, že žalobce nemohl založit rodinu, neboť o něm všichni hovořili jako o tom, kdo znásilnil a jako o kriminálníkovi. Trestní stíhání žalobce bylo navíc medializováno, vědělo o něm celé město, ve kterém žalobce žil a byl znám, a dle výpovědi svědkyně **XXXXX** to byla pro město velká senzace.

Délka samotného trestního řízení, které trvalo v první fázi od 7. 8. 1992 do 7. 7. 1993, tj. 11 měsíců, byla sice přiměřená, nicméně je třeba brát v úvahu i druhou fázi trestního řízení, a to poté, kdy byla povolena obnova řízení a žalobce byl následně dne 3. 9. 2010 obžaloby v celém rozsahu zproštěn. Doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí do jeho zrušení, tj. 18 let, je enormně dlouhá, jakkoliv trestní řízení od vydání odsuzujícího rozsudku (7. 7. 1993) do podání návrhu na povolení obnovy řízení (10. 9. 2007) fakticky neběželo. Tato skutečnost by mohla být významná při posuzování nároku na náhradu nemajetkové újmy z nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení ve smyslu § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb., v daném případě naopak i po dobu, kdy trestní řízení formálně neprobíhalo, vznikala (popř. trvala) stále žalobci nemajetková újma z nezákonného rozhodnutí. Žalobce sice po tuto dobu nebyl ohrožen uložením trestu, tedy nebyl udržován v nejistotě, zda bude odsouzen a jaký trest mu bude uložen, neboť žalobce trest na základě pravomocného odsuzujícího rozsudku již vykonal. Toto období však právě proto, že byl pravomocně uznán vinným a výkon trestu odnětí svobody skutečně vykonal, bylo pro žalobce o mnoho více tíživé, protože byl „oficiálně“ označen za sexuálního násilníka a takto žil 15 let, než byla povolena (byť zatím jen částečně) obnova řízení a trestní řízení se tak dostalo téměř do samého počátku, kdy byl žalobce opět udržován v nejistotě, jak trestní řízení skončí. Zásah do osobnostní sféry žalobce tak trval 18 let.

Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Takto Ústavní soud argumentoval v případě, kdy se jednalo o „pouhé“ zahájení trestního stíhání, nikoliv už i o pravomocné odsouzení nevinného člověka, který trest vykonal. Žalobce uvedl, že trestním stíháním a odsouzením byla narušena jeho osobnost, došlo k zásahu do jeho důstojnosti, do jeho dobré pověsti, dříve nebyl trestán, byl respektovanou osobou, jeho pracovní postavení bylo horší než předchozí a došlo k zásahu do jeho rodinného života.

V řízení bylo prokázáno výpověďmi svědků, že trestní stíhání a odsouzení zničilo žalobci život, následky jsou nevratné (svědkyně **XXXXX**, svědek **XXXXX**), žalobce se úplně

změnil (svědek XXXXX), nikdo ho nemohl poznat, byl jako vyměněný, poznamenalo ho to hrozně (svědkyně XXXXX), byl to úplně jiný člověk (svědek XXXXX). Svědek XXXXX vypověděl, že to na něho „dolehlo asi fest“, potýká se s tím doteď, dle svědkyně XXXXX se cítí ukřivděný, je na něm vidět, že je XXXXX. Všichni svědkové shodně vypověděli, že před zahájením trestního stíhání byl žalobce XXXXX. Stejně tak všichni svědkové shodně vypověděli, že po návratu z výkonu trestu byl žalobce jako vyměněný, s nikým nemluvil, není XXXXX. Z výpovědí svědků tak vyplývá, že žalobce trestní stíhání a odsouzení zcela zjevně změnilo, z veselého mladého muže, který měl celý život před sebou, se stal XXXXX, který musel 18 let čelit opovrhujícím pohledům svého okolí, někdy i nadávkám, že je kriminálník nebo grázl. Žalobce zřejmě vším trpěl i tím víc, když viděl, že jeho nejbližší rodina se trápí s ním, zejména jeho matka, která dle svědků XXXXX a pořád se všem snažila vysvětlovat, že žalobce je neviný.

Soud má též za prokázané, že v příčinné souvislosti s trestním stíháním a zejména následným odsouzením, nebyl žalobce schopen XXXXX. Je pravdou, že příčinná souvislost se v dané otázce prokazuje velmi obtížně, jistě si lze klást otázky, zda by žalobce rodinu založil i v případě, že by nebyl trestně stíhán, nicméně je vcelku představitelné, že ženy na menším městě, kde život probíhá takřka pod všudypřítomnými a zkoumavými pohledy sousedů, by musely být velmi odvážné, pokud by měly zájem navázat vztah s mužem, který byl odsouzen za násilnou trestnou činnost. O žalobci bylo známo, že je sexuální násilník, tato skutečnost jej bezpochyby vyloučila z možnosti mít běžný rodinný život.

V posuzovaném případě nemohl soud nechat bez povšimnutí ani postup orgánů činných v trestním řízení, který vedl k následnému odsouzení žalobce. V řízení sice nebylo tvrzeno (a tedy ani prokazováno), že by orgány činné v trestním řízení postupovaly vůči žalobci záměrně nesprávně, nebo se jej snažily záměrně kriminalizovat, nicméně jejich postup vykazoval známky nezákonnosti (v přípravném řízení) a nezájmu nebo nedbalosti (v řízení před soudem), což muselo žalobci pocíťovanou újmu zvyšovat. Veškerá zjevná pochybení naprosto přesně popsal policejní orgán Policie ČR, Správa Východočeského kraje, Odbor obecné kriminality v Hradci Králové ve svém podnětu Okresnímu státnímu zastupitelství ve Žďáře nad Sázavou k podání návrhu na obnovu řízení ze dne 1. 8. 2007, ze kterého následně vycházel státní zástupce, jakož i soud, který na pochybení poukázal ve zprošťujícím rozsudku.

Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). V tomto případě pro výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že konstatování porušení práva není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci vydáním nezákonného rozhodnutí, proto rozhodl o přiznání zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.). Žalobce si svou újmu ocenil na 32,000.000,- Kč (tuto částku uplatnil před podáním žaloby u žalované), žalovaná mu plnila 120.000,- Kč. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že plnění poskytnuté mu žalovanou, je nedostatečné. Z úřední činnosti je soudu známo, že taková výše plnění je obvykle soudy poskytována v případech, kdy je poškozený „pouze“ trestně stíhán a nikoliv pravomocně odsouzen, kdy je poškozený stíhán

pro trestnou činnost nižší závažnosti a kdy zásah do jeho osobnostních práv trvá několik málo let a nikoliv let 18. Pravidelně soudy přiznávají poškozeným osobám na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí (tj. usnesení o zahájení trestního stíhání) zadostiučinění v penězích v řádech desítek, někdy až stovek tisíc korun. Jedná se o případy vzájemně si často podobné, případ žalobce se však těmto „běžným“ případům zcela vymyká, dá se říci, že je v novodobé historii jedinečný a výjimečný. Z tohoto důvodu by pak i náhrada nemajetkové újmy měla být odlišná a v určitém slova smyslu i výjimečná.

Při rozhodování o výši zadostiučinění soud vycházel z toho, že zadostiučinění v řádech statisíců korun by odporovalo obecné slušnosti a spravedlnosti, neboť jak již bylo uvedeno výše, takové částky se poskytují ve zcela odlišných případech, při nesrovnatelně nižším zásahu do osobnosti člověka. Též je nutné poukázat na to, že účelem odškodnění není sankcionovat stát za nezákonné rozhodnutí, ani ho motivovat k prevenci vzniku nesprávného úředního postupu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. 30Cdo 3936/2010), ale výhradně nahradit poškozenému vzniklou újmu. Pomocné vodítko pro určení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu shledal soud ve vyhlášce č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, dle jehož § 7 odst. 1, 3 se výše odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění stanoví na základě bodového ohodnocení stanoveného v lékařském posudku, přičemž ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele může soud výši odškodnění stanovenou podle této vyhlášky přiměřeně zvýšit. Ačkoliv se u žalobce nedá jeho újma ohodnotit bodově lékařským posudkem dle citované vyhlášky, i když lze u žalobce shledat existenci určitého ztížení společenského uplatnění ve společenském a rodinném životě, které mu bylo způsobeno nezákonným zahájením trestního stíhání, ale zejména nezákonným odsouzením, lze jistě vycházet z možnosti soudu ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele odškodnění přiměřeně zvýšit. Žalobce byl omezen v běžném životě od svých XXXXX let až do XXXXX let, tedy v době, kdy běžný člověk užívá všech výhod mládí, navazuje přátelské a intimní vztahy, buduje své pracovní pozice, zázemí a zakládá rodinu. O tento běžný život byl žalobce ochuzen, byl nucen vyhýbat se společnosti, uzavřel se sám do sebe, jedinou oporou mu zůstala blízká rodina, když i část příbuzných a většina kamarádů se od něho odvrátila. Ačkoliv tedy žalobce nebyl postižen fyzicky, jeho psychické postižení by se dalo srovnat s újmou na zdraví, za kterou se poskytuje náhrada. Několikamilionové částky se poskytují v případech náhrady za ztížení společenského uplatnění v případech, kdy je poškozený mlád, je vyřazen z běžného života, následky jsou nevratné, apod. Takovým případem je i případ žalobce, který byl vyřazen ve svých XXXXX letech z běžného života, nezákonné trestní stíhání a odsouzení mu zkazilo život, následky jsou nevratné (tak popisují situace žalobce svědkové). Žalobce bude stát velmi mnoho úsilí, aby nabyl zpět ztracené sebevědomí, zbavil se strachu z lidí, nedůvěry, k čemuž s velkou pravděpodobností bude nezbytná i odborná pomoc, když zásah do jeho osobnosti trval dlouhých 18 let.

Soud za přiměřenou výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu považuje 5,000.000,- Kč. Je to částka, která může odpovídat zvýšenému odškodnění za ztížení společenského uplatnění, neboť případ žalobce je případ zvlášť výjimečný a hodný mimořádného zřetele. Je to částka, která může žalobci zajistit důstojný začátek pro případ, že by se rozhodl opustit město, kde je znám a začít „nový“ život jinde, v částečně anonymitě. Je to částka, která může

být ze strany škůdce (státu) gestem, že svého pochybení upřímně lituje. Je to částka, která může nahradit příkoří, které bylo žalobci způsobeno a které trvalo tak dlouhou dobu. Žalovaná žalobci již zaplatila 120.000,- Kč, proto soud zavázal žalovanou k úhradě zbývající částky 4.880.000,- Kč včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení, který je odůvodněn § 517 odst. 1, 2 o.z. a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. (viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb.). Lhůtu k plnění stanovil soud odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů.

Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhal náhrady nemateriální újmy ve výši 27.000.000,- Kč s příslušenstvím, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 3 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V souzeném případě byl úspěšný žalobce, jehož žalobě bylo v základu nároku zcela vyhověno a výše peněžitého plnění závisela na úvaze soudu, proto soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení v plné výši z přiznané peněžité částky, a to za náklady právního zastoupení částku 164.681,- Kč, která sestává z odměny za zastupování advokátem ve výši 134.900,- Kč (§ 3 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění účinném do 29. 2. 2012), paušální náhrady hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby soudu a účast na jednání před soudem dne 10. 12. 2012 a dne 4. 2. 2013, vše podle § 2, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a 21 % DPH ve výši 28.581,- Kč a náhradu cestovních výdajů žalobce ve výši 1.955,- Kč za jízdu k jednání soudu dne 10. 12. 2012 osobním automobilem zn. OPEL Meriva 1.6, reg. zn. **XXXXXX**, při průměrné spotřebě pohonných hmot (BA 95 B) 7,7 l /100 km, na trase **XXXXXX** a zpět v délce 306 km, při vyhláskové ceně benzínu automobilového 95 oktanů ve výši 34,90 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 158 zák. č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. a) vyhl. č. 429/2011 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,70 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.) a ve výši 1.952,- Kč za jízdu k jednání soudu dne 4. 2. 2013 osobním automobilem zn. OPEL Meriva 1.6, reg. zn. **XXXXXX**, při průměrné spotřebě pohonných hmot (BA 95 B) 7,7 l /100 km, na trase **XXXXXX** a zpět v délce 306 km, při vyhláskové ceně benzínu automobilového 95 oktanů ve výši 36,10 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 158 zák. č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. a) vyhl. č. 472/2012 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,60 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b) zák. č. 262/2006 Sb.), celkem náhradu nákladů ve výši 168.588,- Kč. Jejich zaplacení uložil neúspěšné žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (odlišně od § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu nemožnosti rychlejšího provedení platby z technických důvodů), k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. (výrok III.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 4. února 2013

Mgr. Markéta J i r á s k o v á, v. r.
s o u d k y n ě

*Za správnost vyhotovení:
Masopustová*